

Hensyn til Befalingsmændene, der ikke ere tjente med, at det gaar saaledes til ved et Øvelseskompagni, eller at saadant kan passere. Jeg skal ikke citere det ærede Medlems Ord — de ere vist i saa frisk Minde, at alle ærede Medlemmer huske dem. Det ærede Medlem skildrede, hvorledes Soldaterne vare blevne behandlede, at de maatte marchere gennem Vandpløre, Grøfter, Moser, opblødte Pløjemarker og saa videre under Udtryk som „tykke Svin“ og „Sataner“. En saadan Behandling maa ikke finde Sted, og hvad det ærede Medlem har sagt her i Tinget, maa derfor give Anledning til, at der foranstaltes en nøjagtig Undersøgelse.

Jeg takker den højtærede Forsvarsminister, fordi han har lovet os, at vi skulle faa Papirerne vedrørende denne saakaldte Odense-Affære. Men efter, hvad der her er fremkommet, er det ikke tilstrækkeligt, vi maa have virkelige Forhør optagne om Tjenesteledelsen, om, hvad der virkelig er sket, og disse Forhør maa tilstilles os, for at der kan blive taget fat paa denne Sag.

Den Afgørelse, der er truffen vedrørende selve Uordenen paa Kasernen, Nægtelse af Nattegn o. s. v., er af den Art, at den i Virkeligheden tilslører ogsaa det, som der her er Tale om. Det er derfor, det er beklageligt. Det var det, jeg søgte at faa frem, da jeg første Gang talte om Disciplinarmidternes Anvendelse. Nu vil man slaa sig til Ro dermed og sige, at det er en udmærket Afgørelse, fordi Soldaterne slippe fri. Jeg mener dog, at de Herrer ikke skulle lade sig forblinde af, at Soldaterne slippe fri. De Herrer skulle ikke lade sig forblinde af deres humane Følelse. Jeg har fuldt saa varmt et Hjerte for Soldaterne som de Herrer, og jeg kan sige, at medens jeg var Krigsminister bleve Misbrug aldrig pardonnerede, men der blev stadig undersøgt og paatalt, naar der var noget i Vejen. Jeg er overbevist om, at denne Affære — og det er der Tilslutning til fra alle Sider — kan ikke betegnes som Mytteri fra Soldaternes Side, slet ikke. Det viser sig ogsaa, at man holder sig til Ulydighedsparagrafferne, som de kaldes. Det er ikke Sammenrotning, Aftale mod overordnede, der her er Tale om, saa der er ikke Tale om disse strenge Straffe, som ere stillede i Udsigt. Og endelig vilde Domstolene blive nødte til at tage Hensyn til, at Soldaterne vare blevne daarligt behandlede og derved vare blevne ledte i Fristelse. Og saa er der til syvende og

sidst Benaadningsretten, som meget godt kan nævnes i denne Forbindelse. En Domstol, som tager Sagen op, vilde paa ingen Maade kunne tilsøre, hvorledes hele Sammenhængen er, navnlig vilde en Domsafgørelse ikke paa nogen Maade kunne tilsøre den formentlig fordømmelige Tjenesteledelse, som har fundet Sted derovre. Men foreløbig have jo Forespørgerne erklæret sig tilfredse. Jeg antager imidlertid som sagt, at den højtærede Minister vil give os Lejlighed til at faa fuld Besked om, hvorledes det hænger sammen med Tjenesteordningen ved det omtalte Kompagni, at der altsaa bliver Forhør optaget over hele Linien, og at vi derefter maa faa disse Forhør forelagte her. Hvis det holder Stik, som er blevet fremført af det ærede Medlem fra Odense Amts 1ste Valgkreds — og man har jo ingen Grund til at gaa ud fra, at det ikke gør det —, vil der sikkert finde Paatale Sted.

Saa sagde den højtærede Minister, at jeg havde taget fejl, naar jeg regnede Nægtelse af Nattegn for at være et Disciplinarmiddel. Ja, hvis man tager Sagen rent formelt, har den højtærede Minister Ret. Den højtærede Minister optræder ogsaa paa andre Omraader formalistisk, idet han f. Eks. siger, at en Kommission, som faktisk er ophørt at være til for mange Aar siden, endnu sidder, fordi den ikke er bleven positivt sluttet, og ved paa samme Maade at holde strengt paa Formen her faar han ogsaa Ret her. Thi udtrykkeligt er Nægtelse af Nattegn ikke nævnt i Hærloven som Disciplinarmiddel. Men jeg gaar ud fra, at de Midler, der ere nævnte i Hærloven som Disciplinarmidler, ere opregnede eksempelvis, og i det praktiske Liv benyttes Nægtelse af Nattegn, altsaa Indskrænkning af Soldaternes sædvanlige Frihed, som et Disciplinarmiddel, og denne Nægtelse betegnedes ogsaa, efter hvad der foreligger for os, som en Straf. Efter det Referat, vi fik af det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott), siger Premierløjtnant Bahner i sin Befaling til Stabssergenten: Der maa ikke gives Orlov eller Nattegn til en eneste af Soldaterne i Dag, de vilde ikke marchere ordentligt, de Sataner! Det er tydeligt nok, at han her efter Lovens Anvisning har forsøgt at anvende dette Middel som et Disciplinarmiddel. Det er ikke heldigt, det duer ikke dertil, det er en anden Sag, men han har anvendt det paa den Maade. Formelt set har den højtærede Forsvarsminister Ret, men reelt set virker en Be-